

SZEGEDI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG6722 Szeged, Tábor u. 4.
6701 Szeged, Pf.: 408. Tel.: 06-62-563-400

7.K.27.833/2017/22.

A Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **I. r.,** **II.**
r. (tartózkodási helyük: 6758 Rösztke, Tranzitzóna, jogi képviselőjük: dr. Sánta Szabolcs Miklós,
1077 Budapest, Wesselényi u. 35. I/1.) **felpereseknek** – dr. Cseh Sándor Balázs mb. osztályvezető
által képviselt **Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) **alperes**
ellen menekültügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta
a következő

Í T É L E T E T:

A bíróság az alperes 2017. október 04. napján kelt 106-7-11033/13/2017-M iktatószámú határozatát
és a 2017. augusztus 21. napján kelt 106-7-11033/2/2017-M iktatószámú végzését hatályon kívül
helyezi és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

Az eljárás során felmerült 30.000,- (Harmincezer) Ft eljárási illetéket és 76.200,- (Hetvenhatezer-
kettőszáz) Ft tolmácsdíjat az állam viseli.

A bíróság megállapítja, hogy a pártfogó ügyvédi díjat az állam viseli.

Az ítélettel szemben további jogorvoslatnak nincs helye.

INDOKOLÁS

A bíróság a keresetlevél, az alperes érdemi ellenkérelme, a felperes személyes előadása, a bírósági
eljárás, a közigazgatási eljárás iratai és a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
1.K.27.648/2017/8. számú ítélete alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A pakisztáni állampolgárságú, hazara nemzetiségű, síita, muszlim vallású I. rendű felperes a
feleségével (II. rendű felperes) és három kiskorú gyermekével indult el Pakisztánból, Quetta
városából. A felpereseknek az országuk elhagyását követően született meg negyedik kiskorú
gyermekük, az első gyermek 2009. november 22. napján, a második gyermek 2011. október 10.
napján, a harmadik gyermek 2014. december 05. napján, míg a negyedik gyermek 2016. június 19.
napján született meg. Az I. rendű felperes a családtagjaival együtt 2017. május 12. napján
Magyarország területére lépett a rösztkei tranzitzónán keresztül és az alperes ezen időponttól
kezdődően a rösztkei tranzitzóna területét jelölte ki szálláshelyül.

Az I. rendű felperes hazája elhagyásával kapcsolatban elmondta: döntésében vallási és nemzetiségi
okok játszottak szerepet, mivel hazara származásúként és síita vallásúként veszélyben volt az élete.
A hazarákkal szembeni ellentét elég régóta tart Pakisztánban, az utóbbi években pedig meg is
erősödött. Elmondta, hogy Pakisztánban 18 éven át – 1995. február 28. és 2013. február 28. között –

katonaként szolgált a pakisztáni hadseregben, szakaszvezetői rangban. Általános szolgálatot látott el, feladatai a helyezettől függően alakultak, például volt, amikor a határhoz kellett mennie. Elmondása szerint többször is kapott ajánlatot arra, hogy feljebb lépjen a ranglétrán, ő azonban – mivel ezáltal a szolgálati ideje is meghosszabbodott volna – mindig elutasította ezeket. Elmondása szerint nem vették emberszámba és hitetlennek tartották. Az I. rendű felperes elmondta, hogy 2011. évben egyik nap a barátaival futballozott egy hazara temetőben, amikor hirtelen megállt egy sötétített autó, amelyből fegyveresek rájuk lőttek. Az I. rendű felperes nem sérült meg, de elmondása szerint pár barátja meghalt. A rendőrök kimentek a helyszínre, de nem csináltak semmit, mivel látták, hogy hazarákra támadtak. Egy másik alkalommal az I. rendű felperes a piac felé tartott a motorjával, amikor fegyveresek célba vették őt és rálőttek. Egy taxi ment előtte az úton, amelyben négy hazara személy ült, őket megölték, az I. rendű felperest viszont nem találták el. Ezután előadta, hogy 2013. július 27. napján a piacon volt szolgálatban, nem messze egy dinnyeárustól, aki körül sok ember volt, mert olcsón adta a dinnyéjét. Egy öngyilkos merénylő biciklivel közel ment az áruhoz azzal a szándékkal, hogy hazarákat gyilkoljon, de nem tudta működésbe hozni a robbanószerkezetét. Az I. rendű felperes meghallotta a segélykiáltásokat, odament a merénylőhöz és fejbe lőtte. Megkérte a jelenlévőket, hogy ne beszéljenek senkinek a történekről, mert félt, hogy a terroristákhoz is eljut az információ és veszélybe kerül az ő és családja élete is. Hozzátette még, hogy 2013. február 28. napján járt le a szolgálati ideje, de nyugdíjasként továbbra is volt engedélye fegyvertartásra és a munkáját is folytathatta. A piacon történekről kitüntetését kapott és felkérték egy mecset őrzésére. A mecsetről nem messze volt egy épület, ahol hazara gyerekeket tanítottak angol nyelvre, a hadsereg egyik vezetőjének nem tetszett, hogy az I. rendű felperes a gyerekek biztonságára is ügyelt, azt mondta, ezzel akadályozza az ő munkáját. Azt mondta az I. rendű felperesnek ez a vezető, hogy ha nem hagyja abba a gyerekek védelmezését, akkor megöli.

A II. rendű felperes pakisztáni állampolgár, hazara nemzetiségű, síita, muszlim vallású, iskolába nem járt, ezért sem írni, sem pedig olvasni nem tud, szőnyegszövő foglalkozású.

A II. rendű felperes a hazája elhagyásával kapcsolatban előadta: Pakisztánban veszélyben volt az életük. A férjére többször is rálőttek, de nem esett baja. Elmondása szerint nem mert kimenni a házukból, mert félt, hogy megölik. Régebben csak a férfiakra vadásztak, de már a nőket és a gyerekeket is megölik azért, mert hazara származásúak. Nyilatkozata szerint férjét elsősorban síita vallása, másodsorban pedig a munkája miatt támadták a terroristák. Konkrét támadást nem tudott említeni, mivel elmondása szerint férje nem avatta be a dolgaiba. Őt magát is érték atrocitások, egy alkalommal, amikor a piacra ment vásárolni, beludzok halálosan megfenyegették, hogy ha még egyszer meglátják a környéken, akkor megölik, még fegyvert is fogtak rá.

Az alperes a 2017. június 07. napján kelt 106-7-6737/14/2017-M iktatószámú határozatával az I. rendű felperes elismerés iránti kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította, egyúttal megállapította, hogy az I. rendű felperes tekintetében a visszaküldés tilalma nem áll fenn. Az I. rendű felperest az Európai Unió területéről Pakisztáni Iszlám Köztársaság területére kiutasította, a kiutasítás végrehajtását hatósági kísérettel (kitoloncolás) légi úton rendelte el a Pakisztáni Iszlám Köztársaság területéig, a kiutasítást az idegenrendészeti hatóság hajtja végre. Tekintettel arra, hogy a kiutasítás kitoloncolással került elrendelésre, a hatóság az önkéntes távozásra határnapot nem határozott meg. A hatóság a kiutasítással együtt kettő év időtartamra beutazási és tartózkodási tilalmat, valamint a schengeni információs rendszerben beutazási és tartózkodási tilalomra vonatkozó figyelmeztető jelzés elhelyezését rendelte el. Megállapította, hogy az I. rendű felperes vonatkozásában a különleges bánásmódot igénylő személyi körbe tartozásra adat nem merült fel. A határozat hatálya kiterjed az I. rendű felperes házastársára és közös gyermekeikre is.

A felperesek az alperes határozatával szemben közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti keresetet terjesztettek elő, melynek során a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2017. augusztus 21. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett I.K.27.648/2017/8. számú

ítéletével az alperes fent említett határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Előírta: a megismételt eljárás során meg kell hallgatni az I. és II. rendű felperest a menekülés történetével kapcsolatban, vizsgálva a felperesek hazara nemzetiséghez tartozásuk és síita vallásuk miatt üldöztetés veszélyét. A menekülési történetet egybe kell vetni a felperesek származási országával kapcsolatos legfrissebb országinformációs jelentéssel és ennek alapján kell ismételt elvégezni a felperes és családja vonatkozásában a menekültkénti, az oltalmazottkénti elismerés feltételeinek vizsgálatát, továbbá a visszaküldés tilalmának vizsgálatát is.

Az alperes a megismételt eljárás során a 2017. augusztus 21. napján kelt 106-7-11033/2/2017-M iktatószámú végzésével az I. rendű felperes és családtagjai részére szálláshelyként a röszei tranzitónát jelölte ki.

A megismételt eljárás során az alperes a 2017. október 04. napján kelt 106-7-11033/13/2017-M iktatószámú határozatában a korábbi határozatában foglalt tartalommal megegyezően határozott azzal, hogy a kiutasítás pontos helyeként megjelölte Pakisztáni Iszlám Köztársaság Punjab tartomány területét.

Hivatkozva a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 6. § (1) bekezdésére, 7. § (1) bekezdésére, 40. §-ára, 59. § (1) bekezdés c) pontjára, 60. § (1) bekezdésére, 62. §-ra, 64. § (1) bekezdésére, azzal indokolta döntését, hogy a felperesek szavahihetősége az eljárás során menekülésük okainak vonatkozásában és azok valóságtartalmát illetően megkérdőjeleződött, a hatóság a felperesek hazara származását – és ennél fogva síita vallását – valószínűsítettnek fogadta el. Így az I. rendű felperes és családja egyedi körülményeit figyelembe véve a pakisztáni hazarák helyzetét mint menekültkénti elismerést megalapozó lehetséges körülményt vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy a síita hazarákról általánosságban elmondható, hogy szembenéznek bizonyos adminisztratív hátrányokkal a mindennapi ügyintézés, munkavállalás vagy oktatás terén, ugyanakkor e tényezők jellegüknél, ismétlődésüknél és összeadó hatásuknál fogva nem érik el a Genfi Egyezményben foglalt üldöztetés szintjét.

Vizsgálta azt is, hogy a Met. 12. § (1) bekezdése, 61. §-a alapján az oltalmazottkénti kiegészítő védelem feltételei fennállnak-e. E körben arra hivatkozott, hogy a felperesek nem tekinthetők szavahihetőnek, ezért esetükben a Met. 61. § a) és b) pontjainak alkalmazhatósága nem megalapozott. Megállapította, hogy az I. rendű felperes által előadott menekülési történet – annak valóságtartalmára való tekintet nélkül – sem a Met. 61. § a), sem pedig a b) pont körébe nem tartozik, figyelemmel arra, hogy a vele történtek nem személyes, hanem általános érvényű problémából fakadtak, ennél fogva egyébként is a Met. 61. § c) pontjának körében lennének vizsgálандók. A Met. 61. § c) pontjára tekintettel akkor van lehetőség az oltalmazottkénti elismerésre, amennyiben az elismerését kérő személyes helyzete – mint szubjektív összetevő – és az országban uralkodó általános helyzet – mint objektív összetevő – együttesen valószínűsíti, hogy a kérelmező a súlyos sérelem tényleges veszélyének van kitéve pusztán azon az alapon, hogy származási országában tartózkodik. Ebben a tekintetben a hatóság Pakisztán egészének, illetve azon belül a felperesek korábbi lakóhelye, Quetta biztonsági helyzetét vizsgálta. E körben megállapította, hogy Quetta vonatkozásában fennáll a Met. 61. § c) pontjának alkalmazhatósága, ezért a hatóság vizsgálta a belső védelmi alternatíva elérhetőségét Pakisztánon belül. E körben megállapította, hogy Punjab tartomány áttelepülési alternatívát jelenthet a felperesek számára.

Vizsgálta továbbá, hogy a Met. 45. § (1) és (3) bekezdése alapján a visszaküldés tilalma fennáll-e, melynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az aktuális és hatályos országinformációkra tekintettel az nem áll fenn a felperesek származási országában, a felperesek kiskorú gyermekeikkel együtt Punjab tartományba visszaküldhetőek.

A felperesek az alperes határozatával és szálláshely kijelölő végzésével szemben keresetet terjesztettek elő, melyben kérték, a bíróság az alperes fenti döntéseit helyezze hatályon kívül és kötelezze az alperest új eljárás lefolytatására, melynek során a felpereseket és kiskorú gyermekeiket elsődlegesen menekültként, másodlagosan oltalmazottként kell elismerni, továbbá az alperes a megismételt eljárásban köteles a felperesek és kiskorú gyermekeik szálláshelyeként személyes

szabadságuk megfosztásával nem járó és embertelen, megalázó bánásmód követelményét nem sértő körülményeket biztosító szálláshelyet kijelölni tartózkodási helyül a menekültügyi eljárás idejére.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a döntéseiben foglalt indokokkal egyezően kérte a felperesek keresetének elutasítását.

A kereset alapos.

A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata kapcsán a bíróság az vizsgálja, hogy az alapul fekvő határozat jogszabálysértő volt-e vagy sem. A jogszabálysértés mind anyagi, mind eljárási szabálysértésre vonatkozhat és megvalósulhat úgy is, hogy a közigazgatási hatóság a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezte, azzal azonban, hogy csak olyan jogszabálysértésnek van jelentősége, amely az ügy érdemi elbírálására kiható volt. [A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. § (1) bekezdése, a Legfelsőbb Bíróság (jelenleg: Kúria) 1/2011. (V. 9.) KK véleményének 2. pontja]

A bíróságnak a korábbi ítéletére figyelemmel azt kellett vizsgálnia, hogy a menekültügyi hatóság az ítéleti iránymutatásnak megfelelően járt-e el.

A Met. 7. § (1) bekezdése szerint a menekültügyi hatóság – a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel – menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 6. § (1) bekezdése értelmében Magyarország menekültként ismeri el azt a külföldit, akinek az esetében az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdésében meghatározott feltételek fennállnak.

Az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdése szerint Magyarország – ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet – kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar állampolgároknak, akiket hazájukban vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban *faji, nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási, illetve politikai meggyőződésük miatt üldöznek, vagy az üldöztetéstől való félelmük megalapozott.*

A menekültkénti elismeréshez tehát csak a Genfi Egyezményben meghatározott okon alapuló személyes üldöztetés vagy az attól való megalapozott félelem vezethet.

A Met. 40. §-a elvi éllel mondja ki, hogy a menekültügyi eljárásokban a bizonyítási eljárás lefolytatása során az elismerés iránti kérelemre vonatkozó döntés az elismerését kérő egyéni helyzetének értékelésén alapul.

A Met. 41. § (1) bekezdése alapján a felperes által a menedékjog iránti kérelmében felhozott okokat kell elsődlegesen figyelembe venni, vizsgálni, a menekültkénti elismerését kérő pedig ellentmondásmentes, következetes és koherens nyilatkozataival támaszthatja alá üldöztetését vagy attól való megalapozott félelmét.

A Met. 60. § (1) bekezdése értelmében az elismerés feltételeinek vizsgálata során üldözésnek kell tekinteni azokat a cselekményeket, amelyek jellegüknél, ismétlődésüknél vagy összeadódó hatásuknál fogva olyan mértékben súlyosak, hogy az alapvető emberi jogokat – így különösen az élethez való jogát, a kínzás tilalmát, a rabszolgaság vagy szolgaság tilalmát, a büntetés törvényi rendelkezéshez kötöttségét – súlyosan sértik.

A Met. 12. § (1) bekezdése alapján Magyarország oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem

tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 61. §-a értelmében az elismerés feltételeinek vizsgálata során súlyos sérelemnek tekintendő:

- a) a halálbüntetéssel fenyegetés;
- b) a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása;
- c) a polgári személy életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettsége, amely nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye.

A Met. 63. § (1) bekezdése alapján az üldöztetéssel vagy súlyos sérelemmel szembeni védelem akkor tekinthető biztosítottnak, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, hatékony eszközök állnak rendelkezésre az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem megakadályozására, valamint az üldöztetést megvalósító vagy súlyos sérelmet előidéző cselekmények elkövetőinek megbüntetésére, és a kérelmező ezt a védelmet igénybe veheti.

A (2) bekezdés rögzíti, az (1) bekezdés szerinti védelem akkor is biztosítottnak tekinthető, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, az ország egy részében nem áll fenn az üldöztetéstől való megalapozott félelem-követelménye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye, és a kérelmezőtől észszerűen elvárható, hogy az érintett országrészben maradjon.

A menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 9.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Met. Vhr.) 92. § (1) bekezdése alapján a menekültügyi hatóság a Met. 63. § (2) bekezdésének alkalmazása során

a) megvizsgálja, hogy a kérelmező hozzáférhet-e a védelemhez abba az államba történő visszatérése esetén, ahonnan menekülni kényszerült;

b) konkrétan megnevezi azt az országrészt, amelyre nézve a védelmet biztosítottnak tekinti.

A (2) bekezdés alapján a kérelmezőtől - egyéni körülményeire is tekintettel - akkor várható el észszerűen, hogy az érintett országrészbe visszatérjen, ha

a) a kérelmező jogszerűen, biztonságosan és a gyakorlatban véghezvihető módon eljuthat ebbe az országrészbe,

b) a kérelmező az adott országrészben családi, illetve rokoni kapcsolatokkal rendelkezik, vagy alapvető megélhetése és lakhatása más módon biztosítható, és

c) nem áll fenn annak a veszélye, hogy a kérelmező ebben az országrészben üldöztetés, súlyos sérelem vagy más súlyos emberi jogsértés áldozata lesz, függetlenül attól, hogy ezek kapcsolódnak-e a kérelmében előadott menekülési okokhoz.

A (3) bekezdése alapján a menekültügyi hatóság a (2) bekezdés alkalmazása során különösen a kérelmező egészségi állapotát, különleges bánásmód iránti igényét, életkorát, nemi, vallási, nemzetiségi hovatartozását, valamint kulturális kötődését értékeli egyéni körülményként.

A bíróság a korábbi ítélete indokolásában nem utalt arra, hogy a felperesek a menekülésük történetét szavahihetetlenül adták volna elő, ezért a bíróság álláspontja szerint a felpereseket a menekülésük történetével kapcsolatban szavahihetőnek kellett elfogadni. E körben azt kell vizsgálni, hogy a felperesek hazara nemzetiséghez tartozásuk és síita vallásuk miatti üldöztetésük veszélye fennáll-e. Az alperesnek tehát a döntéshozatala során azt kellett vizsgálnia, hogy a hazarákat éri-e üldözés Pakisztánban nemzetiségük és/vagy vallásuk miatt, ahogy azt egyébként a korábbi ítélet is előírta. Számos esetben előfordul, hogy ez a két genfi ok összekapcsolódik, különösen a hazarák tekintetében, akik túlnyomó többsége síita muszlim, ahogy a felperesek is, így egy szunnita többségű országban, amilyen Pakisztán is, mind nemzetiségük, mind pedig vallásuk miatt üldözik, vagy üldözhetik őket.

A bíróság e körben megvizsgálta a rendelkezésére álló országinformációkat a pakisztáni hazarákkal kapcsolatban. Ennek során vizsgálni kellett UNHCR pakisztáni vallási kisebbségekkel kapcsolatos,

2017 januárjában kiadott iránymutatását¹, az EASO által 2016 júliusában kiadott, Pakisztán biztonsági helyzetére vonatkozó jelentést², szintén az EASO által kiadott, Pakisztánra mint származási országra vonatkozó átfogó jelentést (2015 augusztusából)³, a UK Home Office kifejezetten a pakisztáni hazarák helyzetére vonatkozó 2016 novemberében kiadott jelentését.⁴ Ezek mindegyike arról számol be, hogy a pakisztáni hazarákat nemzetiségükre és vallásukra tekintettel súlyos diszkrimináció és üldöztetés éri hazájukban, nem ritkák az ellenük irányuló fegyveres és bombatámadások, míg az állam nem tesz szinte semmit ezek megakadályozására, illetve amennyiben tesz is valamilyen lépést, az elkövetők felelősségre vonása rendre elmarad. Emellett pedig növekszik a síiták elleni támadások száma, melyek fő elszenvedői a hazarák, hiszen ők fizikailag is jól elkülönülnek a többségtől, így a szunnita szélsőségesek síiták elleni támadásainak fő célpontjai.

Az UK Home Office jelentése a 12.-től a 17. oldalig sorolja a hazarák ellen elkövetett támadásokat, külön kitérve az I. rendű felperes által is említett Lashkar-e-Jhangvi által a hazara közösség ellen elkövetett erőszakos cselekményekre.

Az EASO-országjelentés szerint a szektáriánus feszültségek megnöttek az utóbbi években, különösen a Quettában – a felperesek pakisztáni lakóhelyén – élő hazarák vannak kitéve gyilkosságoknak és terrortámadásoknak. Ugyanezen forrás szerint a Lashker-e-Jhangvi folytatja erőszakos cselekményeit, különösen a quettai hazarák ellen. Az EASO szerint, mivel a hazarák fizikailag is jól elkülönülnek a többségtől, a síiták ellen irányuló, utóbbi időben erősödő erőszaknak ők a legfőbb célpontjai, 2013 eleje óta szunnita szélsőségesek több mint 400 síita hazarát gyilkoltak meg.

Az UNNHCR pakisztáni vallási kisebbségekre vonatkozó iránymutatásából:

Pakisztán 2016-os vizsgálata során a Faji Megkülönböztetés Felszámolásával Foglalkozó Bizottság elismerte a kormány gyűlöletbeszéd és a gyűlölet-bűncselekmények elleni fellépéseit, köztük az ezekkel szembeni letartóztatásokat. A Bizottság azonban kijelentette, hogy továbbra is mély aggodalommal tölti el a gyűlölet-bűncselekmények – mint például a zaklatás, a tömeges erőszak és a vallási kisebbségekhez tartozó személyek meggyilkolása különösen a hazarák, a keresztény dalitok, a hindu dalitok és az ahmadisok közül – magas száma és a nyomozás és a vádemelés hiánya. Ezenkívül aggodalmát fejezte ki a vallási kisebbségekkel szembeni gyűlöletbeszéd miatt, melyek nagy része közhivatalnokoktól és politikai pártoktól származik és a médiában, szociális hálókon és vallási gyűléseken egyaránt előfordul.

A síita a legnagyobb muszlim kisebbségi csoport Pakisztánban: a pakisztáni népesség mintegy 15-25%-át teszi ki, és számos etnikai csoportot foglal magába. Becslések szerint 650.000 – 900.000 hazara-síita él Pakisztánban, akik közül körülbelül 500.000 fő Quettában, Balochistanban. Bár a síita személyekre nem vonatkozik a formális jogi hátrányos megkülönböztető keretrendszer számos olyan rendelkezése, amely a nem-muszlim vallási csoportokat, mint például az ahmádokat érinti, a síiták a szekuláris támadások fő célpontjai. A síiták ellen irányuló istenkáromló (blaszfémikus) kijelentések száma szintén „exponenciálisan emelkedett” a 2012 és 2015 közötti időszakban.

A szélsőséges szunnita militáns csoportok úgy vélik, hogy a síiták „eretnekek”, „hitetlenek” és „hitehagyók”, akiket halállal kell büntetni. Beszámoltak arról, hogy a síiták olyan militáns

1 <http://www.refworld.org/pdfid/5857ed0e4.pdf>

2 <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/BZ0416539ENN.pdf>

3 https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_COI_Report_Pakistan-Country-Overview_Aug_2015.pdf

4 <http://www.refworld.org/cgi-bin/tehis/vtx/rwmain?>

[page=search&docid=583ee7b34&skip=0&query=hazara&coi=PAK](http://www.refworld.org/cgi-bin/tehis/vtx/rwmain?page=search&docid=583ee7b34&skip=0&query=hazara&coi=PAK)

csoportok erőszakos támadásainak vannak kitéve, amelyek állítólag képesek büntetlenül eljárni. Azáltal, hogy a hazara síiták könnyen észrevehetőek, aránytalanul kiszolgáltatott helyzetben vannak; ez a sérülékenységet a szekuláris erőszak és támadások síita áldozatainak belüli hazarák magas arányában is tükrözi.

Ennek következtében a hazara síiták állandó félelemben élnek; a fenyegetések és a támadások magas kockázata miatt mozgásszabadsághoz való joguk súlyos korlátozást szenved és következképpen a megélhetéshez és az oktatáshoz való hozzáféréshez való joguk is.

a) A pakisztáni síita személyek helyzete

A kormányt azért bírálták, mert nem védte meg a síita muzulmánokat a támadásoktól, és hogy a militáns szervezetek büntetlenül működnek azáltal, hogy nem vizsgálták és nem büntették meg a pakisztáni síitákkal szembeni erőszakos támadásokért felelősöket. Annak ellenére, hogy a regionális hatóságok erőfeszítéseket tettek arra, hogy bizonyos esetekben további védelmi intézkedéseket biztosítsanak a síiták számára, a síiták biztonsági helyzete nem javult. A Balochistan polgári bűnüldöző hatóságai kifejezték tehetetlenségüket a szélsőséges támadások és a szekuláris erőszakkal szemben. Még ha a rendőrség jelen is van, nem tudták megállítani a támadásokat; a vizsgálatok azt mutatják, hogy a hatóságok közömbösek, hozzá nem értőek vagy egyenesen sértőek a síitákkal szemben alkalmazott erőszak és a diszkriminációval szemben. A síita személyek nagy tüntetéseket tartottak a jobb védelem és biztonság megteremtése érdekében. A 2013. februári, Quettában történt támadás után, amely a hazara közösséget célozta, és amely során legalább 84 embert öltek meg, a Legfelsőbb Bíróság többek között felszólította a balochistani főügyészt és főtanácsnokot, hogy ismertesse a támadás körülményeit és a hatóságok válaszát. Iftikhar Chaudbry főigazgató írásbeli utasításában azt írta, hogy „a kormány szánalmas kudarcot szenvedett abban, hogy megvédje az embereket és tulajdonukat”; a Legfelsőbb Bíróság azonnali kártérítést rendelt az áldozatoknak, és elrendelte, hogy a kormány dolgozzon ki egy tervet a rend helyreállítása érdekében.

b) A síita személyek kezelése nem állami szereplők által

A pakisztáni síiták ellen irányuló támadások többségéért felelős militáns csoportok az Ahl-e Sunnat Wal Jama'at (ASW) [korábban Sipah-e-Sahaba (SSP)], a Lashkar-e-Jhangvi (LeJ), a Tehrik-e-Taliban Pakisztán (TTP) és a Jundullah, ami a TTP-hez szorosan kapcsolódó csoport. Az elemzők hangsúlyozták, hogy a civilek elleni szekuláris támadások egyre nagyobb veszélyt jelentenek, különösen a síita közösség számára. Úgy tűnik, hogy 2012 óta nőtt a szekuláris erőszak, amely elsősorban a síita csoportok ellen irányul, elsősorban hétköznapi síita személyek ellen irányuló támadásokkal. A katonai csoportok öngyilkos merénylőkkel és gránáttal támadtak zsúfolt síita területeken, például iskolákban, bevásárló területeken és piacokon, valamint buszokon és más járműveken. Megtámadták azokat a síita zarándokokat, akik Iránba mentek vagy onnan jöttek, de támadásaik mecsetekre is irányultak, különösen az imádság idején, valamint a vallási fesztiválokon, különösen az ashur felvonulásokon muharram hónapjában. Jelentettek célzott gyilkosságról síita szakemberek és tisztviselők, köztük orvosok, ügyvédek, politikusok, kiemelkedő üzletemberek és helyi kereskedők ellen. A 2012-2015 közötti időszakban a szekuláris támadásokban meghalt síiták száma 1270-re emelkedett, szemben a 2008-2011-es 714 halálesettel, 2016. január és november között huszonnégy síita személyt öltek meg és további három sérült meg szekuláris támadásokban. Az ország minden részéből jelentettek síiták elleni támadásokról. A síita vallás elleni gyűlöletbeszéd elterjedt a társadalom minden szegmensében. A szélsőséges csoportok nyilvánosan szólítják fel az embereket síita személyek meggyilkolására, és olyan módszereket alkalmaznak, amelyek félelmet keltenek, és arra kényszerítik őket, hogy elmeneküljenek. Például 2014 áprilisában a Lashkar-i-Islam-nak tulajdonított olyan röpiratot Khyber-Pakhtunkhwa-ban terjesztettek, melyben követelték, hogy a síiták tíz napon belül hagyják el a területet, komoly következményekkel fenyegetve azokat, akik figyelmen kívül hagyják a figyelmeztetést.

A fentiek fényében az UNHCR úgy céli, hogy a síita közösség tagjainak – az eset egyedi körülményeitől függően – vallásuk, etnikumuk, politikai véleményük és/vagy egyéb releváns okokból szüksége van a menekülteket illető nemzetközi védelemre.

Látható tehát, hogy a rendelkezésre álló források alapján a felperesek genfi (nemzetiségi, illetve vallási) okokon alapuló üldöztetéstől való félelme megalapozott.

Az alperes által is elismerten a felperesek a korábbi lakóhelyükre (Beludzsisztán tartomány, Quetta főváros) nem küldhetőek vissza, ezért vizsgálni kellett a belső védelmi alternatíva lehetőségét.

A hatóság a Met. Vhr. 92. § (2) bekezdés b) és c) pontjaival kapcsolatos vizsgálatai során – bár utal arra, hogy megvizsgált bizonyos országinformációkat – semmilyen országinformációt nem idéz, de még csak lábjegyzetben sem utal semmilyen jelentésre, vagy összefoglalóra, így nem lehet megállapítani, hogy a döntését mire alapozza, ebből következően a határozat felülbírálatra alkalmatlan.

Emellett teljesen figyelmen kívül hagyja a UNHCR 2003. július 23-án adott ki nemzetközi védelmi iránymutatását (a továbbiakban: Iránymutatás). Ennek az eljárásjogi kérdésekkel foglalkozó 33-35. pontjai a következőket mondják ki:

33. Az áttelepülés koncepciójának alkalmazása nem okozhat további terheket a menedékkérőnek. Ennek megfelelően az általános szabályt kell alkalmazni: azt a felet terheli a bizonyítási teher, aki valamit állít. Ez egybevág a Kézikönyv 196. pontjával, amelynek értelmében: „... bár a bizonyítási teher a menekültre nehezedik – a releváns tények megállapításának és értékelésének kötelessége megoszlik a kérelmező és az eljáró hatóság között. Valójában egyes esetekben az eljáró hatóságra vár, hogy felhasználja a rendelkezésre álló valamennyi eszközt a kérelem alátámasztásához szükséges bizonyítékok beszerzése céljából.

34. Mindezek alapján e téren a döntéshozót terheli a bizonyítási teher. Az ő feladata bizonyítani, hogy az adott esetben releváns az áttelepülés kérdésének elemzése. Amennyiben relevánsnak tekinti e kérdést, az ezt állító fél feladata az áttelepülési terület meghatározása, és annak bizonyítása, hogy ez az adott kérelmező számára észszerű alternatívát jelent.

35. A tisztességes eljárás alapvető szabályai megkövetelik, hogy a menedékkérőt egyértelmű és megfelelő módon tájékoztassák arról, hogy az áttelepülés lehetőségét megvizsgálják az eljárás során. E szabályok azt is előírják, hogy a kérelmezőnek lehetőséget kell biztosítani érvei előadására azzal kapcsolatban, hogy a) esetében miért nem releváns az alternatív helyszín mérlegelése, és b) ha relevánsnak is minősül, miért nem tekinthető az áttelepülés észszerű megoldásnak.

Az Iránymutatás alapján tehát részletes országinformációkkal kellett volna alátámasztania az alperesnek a belső védelmi alternatíva kapcsán kialakított álláspontját, és ezen felül közölni kellett volna a felperesekkel a belső védelmi alternatíva lehetőségének vizsgálatát, valamint lehetőséget kellett volna biztosítani nekik az ezzel kapcsolatos esetleges aggályaik, ellenvetéseik kifejtésére (pl. arra, hogy a családfő kivételével nem beszélnek a pandzsábi nyelvet).

A bíróság figyelemmel az előbbieken kifejtettekre az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Az új eljárás során abból a tényből kell kiindulni, hogy a felperesek szavahihetően adták elő a menekülési történetüket, mely a menekültkénti elismerésüket megalapozza. A felperesek menekültkénti elismerése csak abban az esetben tagadható meg, ha az alperes időszerű, releváns országinformációkkal alátámasztja a belső védelmi alternatíva lehetőségét a Met. Vhr. 92. §-a alapján, figyelemmel a felperesek egyéni helyzetére is.

Ha az alperes elutasítja a menekültkénti elismerést, akkor vizsgálni kell az oltalmazottkénti elismerés feltételeit és a visszaküldés tilalmát is. Az oltalmazottkénti elismerés feltételeinek vizsgálata során fokozottan kell figyelembe venni a felperesek 4 kiskorú gyermekét, a hazarákat sújtó általános diszkriminációt, a szociális és egészségügyi rendszer esetleges hiányosságait.

A felperesekkel szemben csak akkor alkalmazható kiutasítás, kitoloncolás, figyelmeztető jelzés elhelyezése, ha annak jogszabályi feltételei fennállnak.

A bíróság álláspontja a szálláshely kijelölő végzéssel kapcsolatban az alábbi:

A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról (átdolgozás) szóló az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/32/EU Irányelv (a továbbiakban: Eljárási irányelv) 31. cikk (8) bekezdése lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a vizsgálati eljárást tranzitónában folytassák le. A (9) bekezdés alapján a tagállamok határidőket állapítanak meg a (8) bekezdés szerinti elsőfokú eljárásban hozott határozatok elfogadására. E határidőknek észszerűeknek kell lenniük.

Az Eljárási irányelv 43. cikke szabályozza a határon folytatott eljárásokat

(1) A tagállamok a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban eljárásokat állapíthatnak meg annak érdekében, hogy a tagállam határán vagy tranzitónáiban döntést hozhassanak:

- a) a 33. cikk alapján ott benyújtott kérelmek elfogadhatósága tárgyában; és/vagy
- b) a 31. cikk (8) bekezdése szerinti eljárásban vizsgált kérelem érdemét illetően.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben meghatározott eljárás keretei között a döntéshozatalra ésszerű időn belül kerül sor. *Ha a döntés négy héten belül nem születik meg, a kérelmező részére az országba való belépést engedélyezni kell annak érdekében, hogy kérelmét ezen irányelv egyéb rendelkezéseivel összhangban bírálhassák el.*

(3) Nagyszámú harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy érkezése esetén, akik nemzetközi védelem iránti kérelmüket a tagállam határán vagy tranzitónájában nyújtják be, és amely a gyakorlatban lehetetlenné teszi az (1) bekezdés rendelkezéseinek alkalmazását, ezek az eljárások abban az esetben is alkalmazhatók, ha és ameddig e harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek rendes elhelyezésére a határ vagy a tranzitóna közelében kerül sor.

A Kormány a 247/2017. (VIII. 31.) Korm. rendelettel 2018. március 6-ig meghosszabbította a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet időtartamát.

A Met. 71/A. § (4) bekezdése alapján ha a kérelem benyújtásától számított 4 hét eltelt, a belépést az idegenrendészeti hatóság jogszabály alapján engedélyezi. A Met. 80/I. § i) pontja alapján tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet esetén nem kell alkalmazni a határon lefolytatott eljárásra vonatkozó Met. 71/A. §-t.

A bíróság álláspontja szerint bár jelen esetben nem alkalmazható a határon lefolytatott eljárásra vonatkozó Met. 71/A. §-a, azonban az Eljárási irányelv 43. cikk (2) bekezdése utolsó mondata alapján az Eljárási irányelv 31. cikk (9) bekezdésében meghatározott ésszerű határidőnek a több mint 3 hónap már nem felel meg, figyelemmel arra is, hogy a felperesek négy kicsi gyermekükkel együtt kértek menedéket, a gyermekek közül a legidősebb nyolc, a legkisebb kevesebb, mint két éves. A bíróság figyelembe vette azt is, hogy az alperes más hasonló ügyben (2017. december 08. napján kelt 1067-14102/86/2017-M végzése) a menedékkérőknek a tranzitóna területén kívüli befogadó állomást és közösségi szállást jelölt ki szálláshelyként.

A felperesek és kiskorú gyermekeik a megismételt eljárás megindulásakor már több mint 3 hónapja a tranzitónában tartózkodtak, ezért az alperes a fentiek alapján a megismételt eljárásban szálláshelyként nem jelölhette volna ki a röszkei tranzitóna területét.

A bíróság figyelemmel az előbbieken kifejtettekre az alperes végzését a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Az alperes a megismételt eljárásban köteles a felperesek és kiskorú gyermekeik szálláshelyeként személyes szabadságuk megfosztásával nem járó és embertelen, megalázó bánásmód követelményét nem sértő körülményeket biztosító szálláshelyet kijelölni tartózkodási helyül a menekültügyi eljárás idejére. Az alperes szálláshelyül a tranzitónát nem jelölheti ki.

A per tárgyi költségmentes, ezért a tételes eljárási illetéket és a tolmácdíjat az állam viseli. [Met. 34. §, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 43. § (3) bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §-a, Pp. 78. § (4) bekezdése]

A felperesek dr. Bárkányi Gábor pártfogó ügyvédnek adott ügyvédi meghatalmazást dr. Sánta Szabolcs Miklósnak adott ügyvédi meghatalmazás miatt visszavonták. A Csongrád Megyei Kormányhivatal Szegedi Járási Hivatala Hatósági Főosztály I. Gyámügyi Osztály 2017. december 08. napján kelt CSE-301/331694-3/2017. ügyiratszámú végzése alapján a pártfogó ügyvédi díjat az állam viseli.

A felperesek perköltséget nem kértek, így arról a bíróság nem rendelkezett.

Az ítélet ellen a Met. 68. § (6) bekezdése alapján jogorvoslatnak nincs helye.

Szeged, 2018. január 11.

Dr. Szabó László s. k.
bíró